

Cuprins

Introducere	7
Partea I / Cine suntem? Indicii oferite de misterul însuși	
Capitolul 1 Istoria. Povestea diferențelor dintre noi	25
Capitolul 2 Oase, cărți și celule. Atunci când dovezile și teoriile se întâlnesc	45
Capitolul 3 Cărțile pierdute ale Creației. Puterile Cerului în corpurile Pământului	68
Partea a II-a / Dezvăluirea. Tot ce înseamnă viață vine din Numele lui Dumnezeu	
Capitolul 4 Cel care a făcut Universul. În cuvintele altor vremuri	95
Capitolul 5 Dezvăluirea. Când literele devin elemente	118
Capitolul 6 Codul din interiorul codului. În fiecare celulă a fiecărei forme de viață se află Numele lui Dumnezeu	148
Partea a III-a / Semnificația. Aplicarea mesajului în viața noastră	
Capitolul 7 Mesajul din prima zi. Cum citim limbajul lui Dumnezeu	185
Capitolul 8 Ce am învățat? Să supraviețuim în viitor prin lecțiile învățate în trecut	213
Capitolul 9 Codul lui Dumnezeu. Un motiv pentru a crede	252
Anexa A	293
Anexa B	294
Anexa C	295
Anexa D	297
Note de final	299
Mulțumiri	327
Despre autor	333

Introducere

Uneori, explicațiile celor mai adânci taine ale vieții se găsesc în locurile în care te aștepți cel mai puțin. Când privești retrospectiv, după ce descoperirile au fost făcute și misterele au fost soluționate, nu este ceva neobișnuit să observi că răspunsurile pe care le-ai găsit cel mai greu erau, de fapt, permanent prezente și, pur și simplu, nu le-ai putut recunoaște. În aceste cazuri, evidentul pare să se ascundă, așa cum ne este sugerat de zicala „Nu vezi pădurea din cauza copacilor“.

Căutarea dovezilor care să vină în sprijinul teoriei Big Bangului – explozia cosmică despre care se crede că a pus în mișcare Universul nostru – este un exemplu grăitor al unei astfel de descoperiri.

În 1960, la Laboratoarele Bell Telephone din Holmdel, New Jersey, în cadrul unui proiect pentru un satelit de comunicații numit Echo, s-a construit o antenă parabolică uriașă. În anul 1962, tehnologia folosită la realizarea antenei era deja depășită, astfel că a început să fie folosită în cercetare ca radiotelescop. Doi angajați ai laboratoarelor, Arno

Penzias și Robert Wilson, erau interesați de utilizarea antenei pentru a măsura semnalele radio slabe dintre diferite galaxii situate la distanță.

Când acești cercetători au început să folosească antena, au descoperit că aceasta producea un zgomot static, care împiedica detectarea semnalelor subtile pe care ei le căutau. Deși zgomotul supărător mai fusese observat și de alți cercetători înaintea lor, s-a crezut că acesta era un efect produs chiar de antenă și l-au ignorat. După ce au fost eliminate toate părțile de echipament care puteau constitui sursa zgomotului, Penzias și Wilson au studiat metodic și alte cauze, inclusiv un test nuclear efectuat la suprafață în anul 1962 și chiar familiile de porumbei care locuiau în antenă! Nimic nu s-a dovedit a fi sursa zgomotului.

La Universitatea Princeton, din apropiere, un alt om de știință, Robert Dicke, studia teoriile care sugerau că Universul a apărut, în trecutul îndepărtat, sub forma unei explozii primare de proporții inimaginabile. El considera că, dacă o astfel de eliberare masivă de energie a avut totuși loc, ar fi trebuit să existe ecouri ale acestui eveniment sub formă de radiație în spectrul microundelor – un zgomot de fond constant care ar continua să scalde Universul și astăzi. Numai după ce cei trei oameni de știință și-au împărtășit constatările unul altuia, și-au dat seama care era sursa zgomotului static pe care-l descoperiseră.

În timp ce intenția lui Penzias și Wilson fusese aceea de a afla mai multe despre Universul nostru, studiind semnalele dintre galaxii, „zgomotul static“ pe care l-au detectat peste tot era, de fapt, ecoul prelungit al unei explozii care avusese loc cu foarte mulți ani înainte – efect ce dăinuia încă din primele momente ale „începutului“! Ei descoperiseră, fără să vrea,

dovada teoriei creației numite Big Bang. Până în anii 1970, teoria era atât de larg acceptată, încât a fost numită *modelul standard* al creației.

John Bahcall, renumit astrofizician de la Universitatea Princeton, a făcut unele comentarii referitoare la această descoperire, spunând: „Descoperirea radiației cosmice de fond din spectrul microundelor a schimbat, pentru totdeauna, natura cosmologiei...”⁴¹ Penzias și Wilson au primit în anul 1978 Premiul Nobel pentru activitatea desfășurată de ei.

Ironia descoperirii de la Laboratoarele Bell este că dovada care deținea cheia către rezolvarea unuia dintre cele mai mari mistere ale creației era atât de răspândită și apăsătoare într-o formă atât de neașteptată, încât a fost trecută cu vederea și neluată în seamă timp de cel puțin doi ani. Poate că în căutarea indiciilor referitoare la originea noastră – indicii care să reprezinte principiul unității existente între oameni, într-un mod în care nu a mai fost demonstrat până acum – se va manifesta o ironie similară. E posibil ca răspunsul la cele mai adânci taine ale existenței noastre să fie atât de atotprezent, încât să fi fost și el trecut cu vederea?

O descoperire remarcabilă care face legătura dintre alfabetele biblice, ebraic și arab și chimia modernă dezvăluie că un cod pierdut – un alfabet ce poate fi tradus – și, în același timp, un indiciu referitor la originea noastră au trăit în noi în tot acest timp. Aplicând această descoperire la limbajul vieții, elementele chimice binecunoscute hidrogenul, azotul, oxigenul și carbonul, care formează ADN-ul nostru, pot fi acum înlocuite cu litere-cheie din limbile străvechi. Prin acest lucru, codul întregii lumi vii este transformat în cuvintele unui mesaj etern. Tradus, mesajul dezvăluie că *literele*

exacte ale numelui vechi al lui Dumnezeu sunt încriptate sub forma informației genetice din fiecare celulă, a fiecărei forme de viață.

Mesajul spune: „Dumnezeu/Eternul din interiorul corpului.“

Semnificația: Omenirea este o singură familie – unită printr-o moștenire comună – și rezultatul unui act de creație intenționat!

Păstrat în fiecare celulă a celor aproximativ șase miliarde de locuitori ai lumii noastre, mesajul se repetă, iar și iar, pentru a forma cărămizile existenței noastre. Acest mesaj străvechi, existent încă din prima zi a nașterii noastre – același mesaj – rămâne astăzi în fiecare dintre noi, indiferent de rasă, religie, ereditate, stil de viață sau credință. Așa cum vom vedea în Capitolul 9, codul este atât de universal, încât același mesaj reiese și atunci când este tradus în limba ebraică și în limba arabă!

Descoperirea Numelui lui Dumnezeu în esența a tot ce este viu demonstrează că există o legătură nu numai între noi, ca indivizi, ci și cu viața însăși, în modul cel mai intim posibil. De la un singur fir de iarbă și până la întinderile vaste ale pădurilor tropicale necercetate, de la musca ce ne privește prin multiplele fațete ale unui ochi compus și până la privirea pătrunzătoare a rudelor noastre mai apropiate, primatele, orice logică ce ar susține existența diferențelor dintre noi se dizolvă într-un final, odată cu dovada că tot ceea ce este viu are la bază echivalentul chimic al unui nume unic. Cu o astfel de dovadă palpabilă a existenței acestei legături comune, avem motivația necesară pentru a privi dincolo de aspectele care se poate să ne fi separat în trecut și baza de la care să plecăm atunci când diferențele dintre noi par a fi insurmontabile.